

hvad der vistnok kan anses for rigtig, at Svindet kan anslaaes til omtrent $1\frac{1}{2}$ pCt., vil det findes ikke at være for meget, men snarere lidt under det nøiagtig Tilsvarende, naar Godtgjørelsen her foreslaas til omtrent $1\frac{1}{3}$ pCt. Det er et Punkt, vi henstille til den ærede Finantsminister, og jeg kan ikke antage, at hverken den ærede Regjering eller det ærede andet Thing fra det Synspunkt, hvorfra vi ere gaaede ud, kan have noget Bæseligt at indvende derimod. Ved 2den Behandling var det et omtvistet Punkt mellem den ærede Minister og Udvalget, hvorvidt man burde paalægge Brændevinsbrænderen Bevijet for, at Overtroedelser ikke kunde tilregnes ham og hans Folk. Den ærede Minister holdt meget stærkt paa, at det var nødvendigt at paalægge Brændevinsbrænderen den fulde Bevisbyrde i saa Henseende, og, som det vil ses, har Ministeren stillet et Endringsforslag om her at vende tilbage til Lovforslagets oprindelige Text. Udvalget har ment at burde tage Hensyn til de Betæneligheder, der fremkom fra Regjeringens Side, men har dog ikke ment, at det vilde være rigtig at gaa saa vidt som foreslaet af den ærede Minister, idet man dog ikke gjerne vil være med til, ikke en Gang paa et saadant Punkt som dette, at indføre det aldeles nye Princip, at Bevisbyrden skal paalægges den Taltale. Udvalget har derfor foreslaet, at Bøder efter nærværende Lov skulle tilsvares af Brændevinsbrænderen, med mindre han tilveiebringer Sandsynlighed for, at den strafbare Handling ikke kan tilregnes ham eller hans Folk. Derved lægges der en vis Byrde, en vis Pligt paa Brændevinsbrænderen. Han skal tilveiebringe en Sandsynlighed, men det strænge juridiske Bevis for, at han eller hans Folk ikke have begaaet Overtroedelsen, mener Udvalget fremdeles, at man ikke kan eller bør paalægge ham. Det kan heller ikke være nødvendigt, at det paalægges ham. Den ærede Minister gjorde navnlig gjældende, at det var aldeles nødvendigt at fastsætte en saa streng Bestemmelse her, eftersom de øvrige Straffebestemmelser ellers let kunde blive illusoriske eller meget vanstelig kunde anvendes. Udvalget kan ikke give den ærede Minister Ret i, at de ikke kunne anvendes; men selv om der var visse Tilfælde, hvor Bevijet maaske vilde bryde, vilde dog den derved opstaaende Ulempe være mindre end den, at en Ustyldig blev idømt meget høie Bøder. Jeg vil anbefale dette af Udvalget stillede Mellemforslag, hvorved vi have troet at imødefomme de Betæneligheder, Ministeren har næret, saa vidt som vi overhovedet fra vort Stand-

punkt kunne imødefomme dem. Der er et andet Punkt i Lovforslaget, jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, men hvorom vi ikke have stillet Endringsforslag. Der staar i den Bestemmelse, som ved 2den Behandling blev indsat i § 5: „3 Aar efter Lovens Træden i Kraft bemyndiges Finantsministeren til for de Brænderier, der kun benytte de mundværligste Kestfaber og navnlig ikke Damp, at sætte Afgiften til 2 Kr. pr. Td. Rarrum.“ I det tidligere Lovforslag var Fristen sat lige saa lang som den almindelige Obergangstid. Vi have imidlertid ikke ment at burde gaa saa vidt, men ment i alt Fald indtil videre at burde blive staaende ved 3 Aar. Hvis der maatte findes Aarsag til senere at forlænge den, kan det jo altid ske. Overfor de Betæneligheder, som navnlig fra Landstingets Side ere blevne fremsatte paa dette Punkt, have vi ønsket at indstrænke Bestemmelserne til en kortere Tid og derfor ikke sat en længere Tid end 3 Aar paa dette Punkt, medens vi ellers have en Frist af 5 Aar. En almindelig Bemærkning maa det endnu være mig tilladt at gøre med Hensyn til nærværende Lovforslag. Den ærede Minister fremsatte ved Sagens Forelæggelse og under dens første Behandling den bestemte For- mening, at Lovforslaget om Forandringer i Toldafgiften ikke burde og maatte udfomme, medmindre Loven om Brændevinsbestatningen ogsaa udkom. Fra Udvalgets Synspunkt maatte den omvendte Mening fremsættes, nemlig at Loven om Brændevinsbestatningen maa og bør ikke udfomme, medmindre Loven om Forandring i Toldafgiften udkommer samtidig. Det vilde derfor være Udvalget hjært fra den ærede Minister at modtage en bestemt Erklæring om, at intet af disse to Lovforslag, dette og det følgende paa Dagsordenen, vil udfomme, medmindre tillige det andet samtidig udfommer.

Finantsministeren (Estrup): Jeg har stillet to Endringsforslag. Det ene gaar ud paa en Forandring i § 25, som Udvalget har tiltraadt. Jeg vil kun om dette Forslag sige, at det har været med nogen Betænelighed, at jeg kun har foreslaet Fristen forlænget fra 8 Uger til 12 Uger; men jeg har paa den anden Side jo maattet ønske, at en saadan Tidfrist af vedvarende Betydning i Loven ikke sættes længere end høijt fornødent, og jeg har ogsaa maattet ønske, at den nye Bestatningsmaade maatte kunne indtræde saa tidlig som muligt; det vil altsaa sige, at denne Tidfrist af 12 Uger er sat til et Minimum og endda med nogen Betænelighed fra min Side. Jeg haaber